

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 18Ek/2289/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6125376205
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Silvia Turzová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2026:6125376205.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávnených: 1/ A. A., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom B. XXXX/XX, XXX XX C. a 2/ C. A., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom B. XXXX/XX, XXX XX C., obaja v zast.: matkou D. E. A., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom B. XXXX/XX, XXX XX C., práv. zast.: Kanisová & Kanis Advokátska kancelária s. r. o., so sídlom Ďumbierska 3F, 83101 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 36 836 460, proti povinnému: F. G. A., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom B. XXXX/XX, XXX XX C., práv. zast.: JUDr. Ivana Zmeková, advokátka so sídlom Zámocká 18, 811 01 Bratislava 1, IČO: 42 254 396, o vymoženie zameškaného a bežného výživného, vedenej u súdneho exekútora: JUDr. Peter Stano, so sídlom exekútorského úradu Michalská 7, 917 01 Trnava pod sp. zn. 262EX 563/25, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18Ek/2289/2025 zo dňa 20. 10. 2025, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18Ek/2289/2025 zo dňa 20. 10. 2025 **z a m i e t a**.

II. Oprávnení **m a j ú** voči povinnému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18Ek/2289/2025 zo dňa 20. 10. 2025 v sume 94,02 Eur.

odôvodnenie:

1. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18Ek/2289/2025 zo dňa 20. 10. 2025 vyššia súdna úradníčka zamietla návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Svoje rozhodnutie odôvodnila tým, že návrh povinného na zastavenie exekúcie bol podaný včas, avšak nie je dôvodný. K tvrdeniu povinného, že exekučný titul trpí viacerými vadami a je spôsobilý privodiť povinnému vznik nenahraditeľnej ujmy, pričom aj za mesiac september 2025 sa snažil uhradiť výživné, čo však nemohol zrealizovať nakoľko na účte nemá dostatok prostriedkov, vyššia súdna úradníčka uviedla, že nemajetnosť, nepriaznivá finančná situácia, ako aj zdravotný stav, nie sú kvalifikovaným dôvodom na zastavenie exekúcie. Aby mohla byť exekúcia z dôvodu nemajetnosti zastavená, musí byť preukázané, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, a to zisteniami súdneho exekútora. Ak po uplynutí 5 rokov od začatia exekúcie, resp. od posledného zexekvovania majetku bude v exekučnom konaní preukázané úkonmi súdneho exekútora na základe výsledkov prešetrenia pomerov povinného súdnym exekútorom, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, bude daný dôvod na zastavenie exekúcie zo strany súdneho exekútora v zmysle § 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. Súdny exekútor je povinný postupovať pri výkone exekúcie tak, aby nedošlo k nadmerným zásahom do práv a právom chránených záujmov účinkov konania. Ďalej konštatovala, že rozsudky, na podklade ktorých sa začala exekúcia, a ktoré majú byť exekučnými titulmi, spĺňajú zákonné náležitosti a neodporujú zákonu, preto v súlade s citovaným ustanovením § 53 ods. 1 Exekučného poriadku správne vydal poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. K námietke ohľadom podania dovolania a návrhu na odklad

vykonateľnosti exekučného titulu vyššia súdna úradníčka uviedla, že skutočnosť, že povinný podal mimoriadny opravný prostriedok vo forme dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý je v danom prípade exekučným titulom, nie je pre vedenie exekučného konania nijako významná. Skutočnosťou teda naďalej zostáva, že exekučné tituly, ktoré sú podkladom na vykonanie exekúcie sú v celom rozsahu právoplatné a vykonateľné, a preto nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. Čo sa týka námietky povinného, že oprávnení žiadajú od povinného vymożenie zročného výživného, na ktoré však nemajú v zmysle exekučných titulov nárok, vyššia súdna úradníčka uviedla, že súdu nie je zrejmé na základe čoho dospel povinný aj s jeho právnou zástupkyňou, že sa od povinného žiadalo v rámci návrhu na vykonanie exekúcie práve zročné výživné. Ani v exekučných tituloch a taktiež ani v návrhu na vykonanie exekúcie sa žiadne zročné výživné nespomína. Povinný bol exekučným titulom, konkrétne rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 12CoP/31/2025 zo dňa 28. 05. 2025, vykonateľným dňa 31. 07. 2025, zaviazaný platiť výživné na maloletého C. vo výške 260,00 Eur a na maloletú A. vo výške 330,00 Eur, vždy do 15. dňa každého mesiaca vopred k rukám matky maloletých, počnúc právoplatnosťou rozsudku o rozvođe manželstva, t. j. od 05. 11. 2024. Oprávnení si uplatnili zameškané výživné za obdobie od 05. 11. 2024 do 08/2025 v celkovej výške 3.065,00 Eur, nakoľko v návrhu na vykonanie exekúcie uviedli, že povinný si svoju vyživovaciu povinnosť za toto obdobie sčasti plnil, a to konkrétne vo výške 2.835,00 Eur. Oprávnení ďalej uviedli, že za toto obdobie povinný plnil vyživovaciu povinnosť na maloleté deti v pôvodnej výške, teda v rámci exekučného konania si uplatňujú len rozdiel medzi pôvodným výživným (maloletý C. vo výške 152,00 Eur a maloletá A. vo výške 163,00 Eur) a novým výživným (maloletý C. vo výške 260,00 Eur a maloletá A. vo výške 330,00 Eur), čo predstavuje suma vo výške 2.475,00 Eur. Za mesiac august 2025 povinný podľa návrhu oprávnených na vykonanie exekúcie neuhradil nič, pritom mal uhradiť výživné za obe deti dokopy vo výške 590,00 Eur. Povinný mal teda za obdobie od 05. 11. 2024 do 08/2025 uhradiť výživné na obe deti dokopy vo výške 5.310,00 Eur, pričom uhradil len 2.835,00 Eur, a teda mu ešte zostáva uhradiť výživné vo výške 3.065,00 Eur. Exekučnému súdu nie je zrejmé, na základe čoho, dospel povinný s jeho právnou zástupkyňou k takému záveru, že nakoľko exekučným titulom nebolo rozhodnuté o zročnom výživnom, oprávnení za obdobie od 05. 11. 2024 do 07/2025 majú nárok na výživné len vo výške pôvodne určeného výživného (maloletý C. vo výške 152,00 Eur a maloletá A. vo výške 163,00 Eur). Exekučným titulom bolo rozhodnuté o zvýšení vyživovacej povinnosti, ktorej zvýšenie je účinné od 05. 11. 2024, teda povinný má povinnosť rozdiel, ktorý vznikol, oprávneným uhradiť. Súd zdôrazňuje, že oprávnení si nárok na zameškané výživné uplatnili v súlade s exekučnými titulmi a taktiež aj v súlade so zákonom, pričom si neuplatnili žiadne zročné výživné, ale len to, čo momentálne spadá do zameškaného výživného za konkrétne obdobie. Vyššia súdna úradníčka ešte doplnila, že povinný nepreukázal žiadne ďalšie úhrady, ktorými by preukázal, že si vyživovaciu povinnosť za dotknuté obdobie plnil riadne a včas tak, ako mu bolo určené exekučnými titulmi. Povinný v podanom návrhu na zastavenie exekúcie ďalej uviedol, že dňa 14. 08. 2025 uhradil výživné za obe deti, za mesiac 08/2025, a to na osobitné bankové účty oboch maloletých. Vyššia súdna úradníčka návrh povinného aj v tejto časti označila za právne irelevantný a ako taký nemôže obstáť. Povinný v návrhu tvrdí, že si svoju vyživovaciu povinnosť riadne a včas plnil, a to tak aj za mesiac august 2025, keď za tento mesiac uhradil výživné vo výške 330,00 Eur na osobitný účet maloletej A. a vo výške 260,00 Eur na osobitný účet maloletého C.. Z obsahu exekučného titulu však jednoznačne vyplýva, že povinný bol zaviazaný platiť výživné k rukám matky oprávnených detí, vždy do 15. dňa každého mesiaca vopred, pričom tento spôsob plnenia bol súdom výslovne určený. Povinný sa však od tejto formy jednostranne odchýlil, čím fakticky neuskutočnil riadne splnenie uloženej povinnosti. Takéto konanie nemožno považovať za plnenie v súlade s výrokom vykonateľného rozhodnutia, keďže sa výživné nikdy nedostalo do sféry oprávnených osôb. Jednostranná zmena spôsobu plnenia súdom určenej povinnosti bez právne relevantného titulu nie je prípustná a nemôže mať za následok zánik záväzku. Povinnému bola aj v pôvodom rozsudku uložená povinnosť uhrádzať výživné k rukám matky, vždy do 15. dňa každého mesiaca vopred, pričom mu súčasne bola určená aj povinnosť zasielať sumu 30,00 Eur mesačne na osobitný účet maloletej A. a zasielať sumu 30,00 Eur mesačne na osobitný účet maloletého C., za účelom tvorby úspor s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku. Pôvodný rozsudok bol zmenený druhým exekučným titulom, a to vo výške zameškaného výživného, avšak zo žiadneho z výrokov exekučného titulu nevyplýva, že by sa povinnému zmenila vyživovacia povinnosť takým spôsobom, že by výživné mal uhrádzať na tieto osobitné účty, ku ktorým matka oprávnených ani nemá prístup, teda sa tieto poskytnuté finančné prostriedky fakticky nedostali do sféry maloletých (oprávnených). Povinný teda nepreukázal, že došlo k riadnemu splneniu jeho vyživovacej povinnosti voči oprávneným osobám, a to ani za mesiac august 2025. V zmysle Exekučného poriadku je (onus probandi) bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno na povinnom, ktorý tvrdí, že pohľadávka bola uspokojená. V danom prípade však povinný toto dôkazné bremeno neuniesol,

keďže nepreukázal, že by plnenie, ktoré vykonal, skutočne smerovalo k oprávneným osobám a došlo k zániku vymáhanej pohľadávky.

2. V zákonom stanovenej lehote povinný doručil súdu sťažnosť proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky. Poukázal na to, že exekučný súd ako prvú skutočnosť odôvodňujúcu zastavenie exekúcie vedenej voči povinnému uviedol v bode 18. nedostatok finančných prostriedkov na účte povinného v mesiaci 09/2025, pre ktorú nemal povinný byť schopný uhradiť výživné za tento mesiac. Exekučný súd nesprávne interpretoval tvrdenia povinného, nakoľko povinný uviedol, že z dôvodu blokácie finančných prostriedkov na jeho bankovom účte súdnym exekútorom, nemohol dňa 12. 09. 2025 zaslať bežné výživné na maloleté deti na mesiac september 2025. Ďalej exekučný súd uviedol (v bode 19.), že oprávnenými predložené rozsudky sú relevantnými exekučnými titulmi. S uvedeným záverom exekučného súdu povinný nesúhlasí. Exekučný súd nesprávne interpretoval ako dôvod pre zastavenie exekúcie ním spomenuté dovolanie. Primárnym dôvodom pre zastavenie exekúcie však zo strany povinného bolo, že oprávnení uplatnili nárok zročného výživného a bežného výživného za mesiac 08/2025 (tak, ako to povinný uviedol v návrhu na zastavenie exekúcie, ako aj jeho doplnení)- To, že exekučný súd a oprávnení sa nestotožňujú s uvedeným, nič nemení na správnosti právneho názoru povinného, ktorý je v súlade aj s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, nakoľko: V prípade, že súd prvej inštancie určí výšku vyživovacej povinnosti a odvolací súd určí vyššiu výšku vyživovacej povinnosti, rozdiel, ktorý vznikne v takto stanovených výškach vyživovacích povinností za rozhodné obdobie (od dátumu priznania nároku do vyhlásenia rozhodnutia odvolacieho súdu), sa nepochybne označuje ako zročné výživné. Ide o rozdiel vo výživnom späťne (kvázi ako nedoplatok), o ktorom musí súd výslovne rozhodnúť samostatným výrokom (v ktorom zohľadní aj tie platby, ktoré povinný rodič realizoval). V tejto súvislosti povinný poukazuje aj na to, že možno vymáhať len to, čo titul výslovne ukladá. Pre úplnosť povinný dodáva, že zameškaného výživného je výživné, ktoré sa nezaplatí po dátume splatnosti. Je nutné rozlišovať medzi vyššie uvedenými pojmami a ich obsahom. Povinný trvá na tom, že v danom prípade si oprávnení uplatňujú v tomto exekučnom konaní nárok na zročné výživné, avšak bez právneho titulu, keďže rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje výrok o zročnom výživnom tak, ako je to nutné na vedenie exekúcie pre takýto nárok. Zohľadňujúc uvedené sa povinný nestotožňuje a ani stotožniť nemôže, so záverom exekučného súdu o tom, že oprávnení si nárok na zameškané výživné uplatnili v súlade s exekučnými titulmi a taktiež aj v súlade so zákonom, a teda si neuplatnili žiadne zročné výživné, ale len to, čo momentálne spadá do zameškaného výživného za konkrétne obdobie. V závere bodu 21. odôvodnenia exekučný súd vyslovil, že povinný nepreukázal žiadne ďalšie úhrady, ktorými by preukázal, že si vyživovaciu povinnosť plnil za dotknuté obdobie riadne a včas tak, ako mu bolo určené exekučnými titulmi. Je však zrejmé, čo potvrdili aj oprávnení, že povinný si titulom rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj rozsudku odvolacieho súdu, plnil vyživovaciu povinnosť riadne a včas. Pre odstránenie spornosti a aj vzhľadom na závery exekučného súdu ohľadne platieb povinného na bežné výživné za mesiac 08/2025, sa povinný rozhodol uhradiť toto výživné k rúkám matky (v sume 260,- EUR na maloletého C. a v sume 330,- EUR na maloletú A.) opäť, o čom predkladá dôkaz s tým, že finančné prostriedky, ktoré zaslal ako bežné výživné za mesiac 08/2025 bude vysporadúvať po rozhodnutí odvolacieho súdu. Povinný pripomenul, že platba výživného za august 2025 bola poslaná duplicitne - prvýkrát už dňa 14. 08. 2025 na sporiace účty maloletých detí (čo povinný už preukázal) a druhýkrát dňa 04. 11. 2025 na bankový účet matky (čo preukazuje nižšie). Povinný tiež pripomína, že uvedené sporiace účty zakladala matka, ktorá k ním má prístup, a tým aj k zaslanému výživnému za mesiac 08/2025. Otec spôsob nakladania s finančnými prostriedkami na týchto účtoch preveril v banke a tieto informácie matke zaslal dňa 26. 08. 2025 e - mailom. Tvrdenia matky v súvislosti s úhradou výživného za mesiac 08/2025 sú preto čisto účelové. Exekučný súd sa priklonil k argumentácii oprávnených, no bez bližšieho právneho zdôvodnenia, čo nemožno akceptovať. Rozhodnutie, ako aj odôvodnenie tohto rozhodnutia exekučného súdu, je nesprávne a trpí viacerými, vyššie popísanými vadami, z dôvodu ktorého je nutné toto zmeniť, resp. zrušiť a vrátiť vec na nové rozhodnutie.

3. Oprávnení vo vyjadrení k sťažnosti uviedli, že odkazujú na svoje vyjadrenie k návrhu na zastavenie exekúcie. Vo vzťahu k námietkam povinného uvedených v jeho sťažnosti v prvom rade uviedli, že žiadny všeobecne záväzný právny predpis neurčuje, v akom poradí sa má súd vysporiadať s námietkami predkladanými v konaní zo strany účastníka konania. Úlohou súdu je len zrozumiteľne sa vysporiadať s otázkami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Ak by bolo možné očíslovanie bodov odôvodnenia súdneho rozhodnutia napádať opravnými prostriedkami z dôvodu, že má účastník konania za to, že jeho „dôležitejší argument“ mal byť očíslovaný nižšou číslovkou, takýto postup by vytváral zjavný priestor na predlžovanie súdneho

konania a obštrukcie, nakoľko súd de facto objektívne nedokáže posúdiť, ktorá povinným vznesená námietka bola pre samotného povinného tá najvýznamnejšia, resp. ani poradie významnosti ďalších námietok. Argumentáciu povinného v tomto smere preto považujú v celom rozsahu za bezpredmetnú. Povinný vo svojej sťažnosti tiež namietal, že oprávnení si môžu vymáhať len také plnenie, ktoré výslovne ukladá exekučný titul. V rámci tejto argumentácie je potrebné uviesť, že oprávnení si nič nad rámec exekučného titulu priloženého k návrhu na výkon exekúcie nenárokujú, pričom bolo tiež v návrhu na výkon exekúcie z judikovaného nároku odpočítané čiastočné plnenie povinného. Oprávnení, ktorí sú v danom prípade maloleté deti, si preto prostredníctvom svojej matky voči povinnému ako otcovi, uplatňujú len výživné, ktoré im bolo súdom priznané a ktoré povinný odmietol plniť s tvrdením, že výšku výživného určenú exekučným titulom považuje za neprimerane vysokú a likvidačnú, na základe čoho necháva na zvážení oprávnených, aký postup v danej veci ďalej zvolia. Skutočnosť, že povinný považuje exekučný titul za rozporný s rozhodovacou praxou súdov, naozaj nemôže zakladať predpoklad na zastavenie exekúcie. K uvedenému sa správne vyjadril aj tunajší súd v napadnutom uznesení, kedy uviedol: „Exekučný súd nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť exekučných titulov, na podklade ktorých je exekúcia vykonávaná, nakoľko nepôsobí ako ďalšia opravná inštancia v sústave súdov a preto mu zákon nezveruje právomoc predložené exekučné tituly akokoľvek preskúmať z hľadiska ich správnosti, ale skúma len tie náležitosti, ktoré sú rozhodujúce pre vydanie poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi a povolenie exekúcie.“ Vymáhaná pohľadávka na výživnom vyplýva z jednoznačne identifikovateľného nároku vyplývajúceho z exekučného titulu, ktorý povinného zaväzuje hradiť výživné počnúc dňom 05. 11. 2024, a to na mal. A. sumou 330 Eur mesačne a na mal. C. sumou 260 Eur mesačne. Tento nárok je jednoznačne identifikovateľný a vymáhateľný, a teda nič nebráni jeho vymáhateľnosti prostredníctvom exekútora. V prípade námietky povinného, podľa ktorého bolo výživné, ktoré je predmetom exekúcie, vypočítané „len“ matkou, je potrebné uviesť, že oprávneným nie je zrejme o akú vadu má v danom prípade ísť. Ako z vyššie uvedeného vyplýva, povinný mal hradiť výživné na dve maloleté deti počnúc dňom 05.11.2024 v sume 260 a 330 eur. Otec túto svoju povinnosť splnil len čiastočne, pričom matka už uhradenú časť výživného v podanom návrhu odpočítala od celkovej výšky pohľadávky. Ak má povinný za to, že výpočet matky nezodpovedá reálnemu stavu úhrady celkovej pohľadávky, má priestor túto výšku namietat, čo však vo vzťahu k pohľadávke ku dňu podania návrhu na výkon exekúcie neurobil. Oprávnení tiež zotrvávajú aj na ich argumentácií vo vzťahu k údajnej duplicitnej úhrade výživného za mesiac august 2025. Povinný v mesiaci august výživné neuhradil riadne a včas, nakoľko ho celkom zjavne úmyselne (po tom, čo súd zvýšil výšku výživného a po tom, čo povinný dovtedy zasielal financie k rukám matky na jej účet) zaslal výživné na sporiace účty oprávnených, s ktorými matka objektívne nemôže nakladať, a teda sa táto platba zjavne vyhýba účelu bežného výživného. Pre doplnenie uviedli, že matka sa o možnosti manipulácie s týmito finančnými prostriedkami v banke informovala, nakoľko boli pre ňu potrebné na úhradu bežných nákladov maloletých detí, avšak nakladať s nimi nemohla. Tvrdenie povinného, že matka môže finančné prostriedky na sporiacich účtoch maloletých detí používať, preto nie je pravdivé.

4. Podaním doručeným súdu dňa 09. 02. 2026 povinný doplnil sťažnosť a uviedol, že matka oprávnených v konaní účelovo tvrdila, že povinný účelovo zaslal výživné na oprávnených za august 2025 na osobitný účet, s ktorým matka nie je oprávnená nakladať, čo podľa povinného nie je pravda. Povinný matku žiadal o informáciu, kam má zaslal výživné, na ktorú neodpovedala. Povinný matku informoval, že výživné zaslal na sporiaci účet detí a tiež jej vysvetlil, aké má možnosti prístupu k finančným prostriedkom. Napriek tomu matka po celý čas tvrdila, že povinný neuhradil výživné resp. že finančné prostriedky uhradil na účet, s ktorým matka nie je oprávnená nakladať, a teda výživné sa nemalo k deťom dostať. Povinný skôr nedisponoval dôkazom preukazujúcim opak týchto účelových tvrdení matky, resp. dôkazom preukazujúcim jeho tvrdenie o tom, že matka bola a je oprávnená nakladať s týmito finančnými prostriedkami. Teraz tento dôkaz predkladá. Sporiaci účet, ktorý majú oprávnení zriadený v C. C. H., umožňuje rodičom ako zákonným zástupcom nakladať s finančnými prostriedkami na týchto účtoch (v rozsahu bežnej veci, akým výživné nepochybne je) a na nakladanie s takýmito finančnými prostriedkami matka nepotrebovala a nepotrebuje súhlas.

5. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku, sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

6. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentrácii a intervencii sa nepoužijú.

7. Podľa § 239 ods. 1 a 2 CSP, proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

8. Podľa § 242 CSP, sťažnosť sa podáva v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na súde, ktorý napadnuté uznesenie vydal.

9. Podľa § 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie

10. Podľa § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

11. Súd prvej inštancie (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1 a 2 CSP), po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti (§ 127 CSP, § 243 CSP), preskúmal napadnuté uznesenie v medziach daných rozsahom a dôvodmi podanej sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že táto sťažnosť nie je dôvodná, a preto ju v celom rozsahu zamietol.

12. Treba konštatovať, že vyššia súdna úradníčka správne zistila skutkový stav veci a z takto zisteného skutkového stavu urobila aj správny právny záver a svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnila. Keďže ani v priebehu konania o sťažnosti sa na skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, povinný v podstate zopakoval svoju obranu z návrhu na zastavenie exekúcie, sťažnostný súd musel sťažnosť povinného ako nedôvodnú zamietnuť, pričom napadnuté uznesenie vyhodnotil ako vecne správne. Skutočnosť, že súd nerozhodol a svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv a očakávaní sťažovateľa, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv.

13. Na podporu správnosti rozhodnutia vyššej súdnej úradníčky, napriek nesúhlasu povinného s vedením exekúcie, musí aj sťažnostný súd konštatovať, že exekučné konanie sa začalo a je aj naďalej vedené v celom rozsahu dôvodne. V rámci podanej sťažnosti povinný zopakoval ako dôvod pre zastavenie exekúcie absenciu exekučného titulu pre vymáhanie zročného výživného za obdobie od 05. 11. 2024 do 07/2025, resp. do 08/2025, ktoré si návrhom na vykonanie exekúcie uplatnili oprávnení. Povinný mal za to, že predložené exekučné tituly nie sú dostatočným podkladom pre vymáhanie tohto „zročného“ výživného. Ďalej poukázal na to, že výživné za mesiac 08/2025 (ktoré podľa neho bolo prvým zameškaným výživným, ktoré oprávnení mohli v exekúcii žiadať), oprávneným uhradil riadne a včas na ich sporiace účty.

14. K otázke spôsobilosti predložených exekučných titulov na vymáhanie zameškaného výživného za obdobie od 05. 11. 2024 do 08/2025 (t.j. do podania návrhu na vykonanie exekúcie dňa 01. 09. 2025), súd prvej inštancie pripomína, že exekučným titulom v danej exekúcii je rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. 5P/49/2024 – 99 zo dňa 01. 10. 2024 (ďalej len „exekučný titul 1“), ktorý nadobudol vykonateľnosť dňa 31. 07. 2025 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 12CoP/31/2025 – 341 zo dňa 28. 05. 2025 (ďalej len „exekučný titul 2“). Exekučným titulom 1 bolo rozhodnuté o rozvoде manželstva povinného a matky oprávnených tým, že počnúc právoplatnosťou rozsudku o rozvoде manželstva súd uložil povinnému povinnosť prispievať na výživu oprávnenej 1/ výživným vo výške 163,-Eur mesačne a na výživu oprávneného 2/ výživným vo výške 152,-Eur mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky. Na základe odvolaní matky i povinného (a ďalšieho plnoletého dieťaťa), ktoré odvolania boli podané do všetkých výrokov rozsudku okresného súdu, odvolací súd exekučným titulom 2 okrem iného rozhodol aj tak, že odvolacie konanie v napadnutých častiach rozvoду manželstva (výrok I.), zverenia oprávnenej 1/ do osobnej starostlivosti matky, zastupovania a spravovania majetku maloletých detí oprávnenej 1/ a oprávneného 2/ (výrok II.) a v časti kde ostal styk maloletej oprávnenej 1/ neupravený (výrok VII.) zastavil. Čo sa týka vyživovacej povinnosti vo vzťahu k oprávneným, odvolací súd exekučný titul 1 zmenil tak, že uložil povinnému povinnosť prispievať na výživu oprávnenej 1/ výživným vo výške 330,-Eur mesačne a na výživu oprávneného 2/ výživným vo výške 260,-Eur mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky počnúc právoplatnosťou rozsudku o rozvoде manželstva.

15. Práve v nadväznosti na vyššie uvedené súd prvej inštancie poukazuje na to, že odvolací súd objektívne nemohol rozhodnúť o zročnom výživnom tak, ako žiada povinný, keďže v čase vydania jeho rozhodnutia (exekučného titulu 2) ešte úprava vyživovacej povinnosti na čas po rozvedení manželstva v podstate nebola účinná, keď jej účinnosť bola nadviazaná na právoplatnosť rozsudku o rozvedení manželstva, ktorý výrok však bol tiež napadnutý odvolaním práve zo strany povinného. V čase rozhodovania odvolacieho súdu, t.j. v čase vydania exekučného titulu 2 dňa 28. 05. 2025, tak výrok o rozvedení manželstva nebol právoplatný. Hoci možno súhlasiť s povinným, že v prípade určovania vyživovacej povinnosti všeobecne platí aj potreba pri každom konečnom rozhodnutí o výživnom rozhodnúť aj o zročnom výživnom, ak takéto ku dňu konečného rozhodnutia vzniklo, táto potreba nie je daná vždy, pričom v tzv. rozvodovom konaní nastáva len potom, čo už rozhodnutie o rozvedení nadobudlo právoplatnosť a ak je tu stav nezhody medzi výškou určeného a reálne plateného výživného, resp. ak sa výživné po rozvedení neplatí dobrovoľne vôbec. Pokiaľ teda výrok rozsudku súdu prvého stupňa o rozvedení nebol v čase rozhodovania odvolacieho súdu právoplatný, nemohol exekučný titul 2 logicky obsahovať výrok o zročnom výživnom. Práve v dôsledku uvedenej skutkovej situácie nemožno v danej veci aplikovať rozhodnutia vyšších súdnych autorít, na ktoré povinný poukázal v rámci návrhu na zastavenie exekúcie.

16. Na vyššie uvedenom závere nemení nič ani skutočnosť, že právoplatnosť výroku o rozvedení je vyznačená k 05. 11. 2024, keďže právoplatnosť bola týmto spôsobom vyznačená spätne s poukazom na § 369 ods. 2 CSP. Právoplatnosť výroku o rozvedení totiž v okolnostiach prejednávanej veci mohla nastať až na podklade právoplatnosti výroku I. exekučného titulu 2, ktorým odvolací súd (okrem iného) zastavil aj konanie o odvolaní proti výroku o rozvedení manželstva, pričom tento výrok nadobudol právoplatnosť dňa 31. 07. 2025.

17. Sumarizujúc uvedené súd prvej inštancie konštatuje správnosť záveru vyššej súdnej úradníčky, že predložené exekučné tituly sú dostatočne spôsobilým podkladom pre vedenie exekúcie aj na vymożenie nezaplateného výživného za obdobie od 05. 11. 2024, od ktorého dátumu bol povinný zaviazaný si plniť vyživovaciu povinnosť na čas po rozvedení, do augusta 2025, pričom bolo preukázané, že povinný si vyživovaciu povinnosť za toto obdobie po vydaní exekučného titulu 2 do podania návrhu na vykonanie exekúcie riadne nesplnil. Od vydania exekučného titulu 2 (dňa 28. 05. 2025) do jeho právoplatnosti, a teda aj vykonateľnosti (dňa 31. 07. 2025) mal povinný dostať priestor na úhradu nedoplatku na výživnom, ktorý vznikol v dôsledku zvýšenia výživného odvolacím súdom. Oprávnení si tak vymáhaný nárok uplatnili v súlade s predloženými exekučnými titulmi.

18. Nad rámec vyššie uvedeného, k obrane povinného možno ešte doplniť, že povinný nesprávne označil za „prvé“ výživné to výživné, ktoré mal hrať za mesiac 08/2025. Pokiaľ by aj odvolací súd bol povinný rozhodnúť o zročnom výživnom, toto by určoval ku dňu vydania rozhodnutia, t.j. k 28. 05. 2025, a teda „prvým“ výživným by bolo výživné za mesiac 06/2025.

19. Pokiaľ ide o výšku zameškaného výživného, tu možno konštatovať, že za obdobie od 05. 11. 2024 do 08/2025 mal povinný uhradiť na výživnom pre oboch oprávnených spolu sumu 5.900,-Eur [t.j. 10 mesiacov x 590,-Eur (330,-Eur + 260,-Eur)], pričom nebolo sporné, že v období od 11/2024 do 07/2025 uhradil sumu 2.835,-Eur. Rozdiel tak ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie, ako aj ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie (08. 09. 2025), predstavoval oprávnenými uplatnené zameškané výživné 3.065,-Eur.

20. K sporným úhradám, ktoré povinný vykonal dňa 14. 08. 2025 (t.j. pred začatím exekučného konania) na sporiace účty oprávnených (v sume 330,-Eur a 260,-Eur), súd prvej inštancie uvádza, že tieto nebolo možné uznať ako úhradu výživného za mesiac 08/2025, pretože neboli vykonané v súlade s exekučným titulom, ktorý povinnému výslovne ukladá vyživovaciu povinnosť plniť k rukám matky. Výrok právoplatného a vykonateľného exekučného titulu je záväzný a v zásade nezmeniteľný, preto jeho nevykonanie za situácie jeho faktického nerešpektovania je výnimočné a môže nastať v prípadoch zodpovedajúcich zákonným dôvodom predpokladajúcim zastavenie exekúcie bez splnenia uloženej povinnosti. Ďalej je potrebné poukázať na to, že výživné má spotrebný charakter, je teda určené na náhradu nákladov bežnej každodennej starostlivosti o maloleté dieťa, a preto má byť v zásade hrazené k rukám rodiča, ktorý túto osobnú starostlivosť o dieťa zabezpečuje a výživné používa na úhradu bežných potrieb dieťaťa, t.j. strava, ošatenie a pod. Tento záver výslovne vylučuje obchádzanie formy plnenia

(napr. platby priamo dieťaťu), a preto podčiarkuje, že adresátom je rodič, ktorý dieťa vyživuje a stará sa oň v každodennom živote (v tomto prípade matka). Ak teda povinný uhradil výživné na sporiace účty oprávnených, hoci v zmysle exekučného titulu mal plniť k rukám matky, konal v rozpore so spotrebným charakterom výživného. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie považoval za irelevantné, že matka je oprávnená so sporiacimi účtami nakladať. Stále ide o sporiace účty patriace oprávneným. Navyše, treba poukázať na to, že jej prístup k účtom je iba pasívny a nakladať s nimi môže len v rozsahu „bežných vecí.“ Je tak otázne či výber sumy 330,-Eur z jedného účtu a výber sumy 260,-Eur z druhého účtu by banka považovala za bežné nakladanie, keďže sa nejedná o nízke sumy.

21. Napokon, k úhradám, ktoré povinný uskutočnil dňa 04. 11. 2025 už priamo na účet matky v sume 330,-Eur a 260,-Eur a označeným ako výživné za mesiac 08/2025, súd prvej inštancie dopĺňa, že tieto úhrady nepovažuje za sporné, nie sú však v zmysle platnej právnej úpravy dôvodom pre zastavenie exekúcie súdom, pretože boli jednoznačne vykonané po začatí exekúcie. Dôvod na zastavenie exekúcie na základe splnenia vymáhaného nároku zo strany povinného (v zmysle § 61k ods.1 písm. a) Exekučného poriadku) je totiž v zmysle literatúry a stabilnej rozhodovacej praxe v zásade daný iba vtedy, ak k splneniu judikovanej pohľadávky oprávneného došlo v čase od vzniku exekučného titulu do začatia exekučného konania. Uvedené platby tak správne musí zohľadniť súdny exekútor, pretože tieto platby sa považujú za platby vykonané v rámci exekúcie, nejde však o dôvod na zastavenie exekúcie z dôvodu splnenia judikovanej pohľadávky. Ak povinný plní v prospech oprávneného až po začatí exekúcie, pôjde vždy o vymoženie (resp. čiastočné vymoženie) pohľadávky oprávneného, a teda exekúcia bez ďalšieho v rozsahu splnenej povinnosti končí a žiadne rozhodnutie (o zastavení exekúcie) súd nevydáva. Pokiaľ dôjde v exekučnom konaní k uspokojeniu časti vymáhaného nároku a táto skutočnosť nie je medzi účastníkmi sporná a exekútor nepokračuje v tejto časti s výkonom exekúcie, niet dôvodu ani na to, aby súd v záujme ochrany majetkových práv povinného rozhodoval o zastavení exekúcie.

22. V nadväznosti na vyššie uvedené tak súd prvej inštancie konštatuje, že uznesenie vyššej súdnej úradníčky považuje v celom rozsahu za vecne správne, keď ani súd prvej inštancie nezistil dôvody pre zastavenie exekúcie, a preto sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18Ek/2289/2025 zo dňa 20. 10. 2025 ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. (výrok I. tohto uznesenia)

23. O trovách sťažnostného konania súd rozhodoval s poukazom na § 199d a nasl. Exekučného poriadku. Pretože súd prvej inštancie sťažnosť povinného zamietol, nárok na náhradu trov konania o sťažnosti sťažnostný súd s poukazom na § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 199d ods. 1 Exekučného poriadku priznal oprávneným ako úspešnej strane, ktorý si nárok na náhradu trov uplatnili vo vyjadrení k podanej sťažnosti zo dňa 24. 11. 2025. Pokiaľ ide o ich výšku, súd oprávneným priznal náhradu účelných, preukázaných a odôvodnených trov v sume 94,02 Eur spočívajúcu v odmene za jeden úkon právnej služby, a to za vyjadrenie k sťažnosti v sume 60,58 Eur (1x polovičný úkon právnej služby vychádzajúc zo základnej sadzby tarifnej odmeny počítanej zo sumy 3.065,-Eur); režijný paušál za rok 2026 v sume 15,86 Eur; DPH v sadzbe 23 %; to všetko s poukazom na § 9 ods. 1, § 10 ods. 1, § 13a ods. 2 písm. c) a ods. 5, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v platnom znení. Uvedené trovy exekúcie budú v prospech oprávnených vymáhané po právoplatnosti tohto rozhodnutia na základe vydaného dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie (§ 199d ods. 1 Exekučný poriadok). (výrok II. tohto uznesenia)

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).